

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

יג.

עין משפט
נר מצוה

ע א מ״י פ״ו מהלכות
מעלה הלכה ח:
עב ב מ״י פ״א מהלכות
מקואות הלכה ז סמג
עשין רמח טוש״ע י״ד ס׳
רא סעיף א:
עב ג מ״י שם פ״ד הלכה
א סמג שם טוש״ע
י״ד ס׳ קלה סעיף א וס׳
רא סעיף א:
עג ד מ״י פ״ד מהלכות
שאל אבות הטומאה
הלכה ז סמג עשין רמו:

יה אור השלם

1. וְאֵם אִסּוּן יִהְיֶה
 וְנִתְּחַהּ בְּנֵשׁ חֲתָן בָּנֵשׁ
 שְׂמוֹת כֹּכַב
 2. וְכִי יִצְאוּ אֲנָשִׁים וְנִגְפוּ
 אִשָּׁה תִּהְיֶה וְרֵאשִׁי לִקְרֹא
 וְלֹא תִהְיֶה אִשָּׁה עֲנֻשָׁה
 בְּנֵשׁ בְּאִשֶּׁר יִשֵּׁת עָלֶיהָ
 בְּעַל הָאִשָּׁה וְנִתְּן
 בְּפִלְמִינִים: שְׂמוֹת כֹּכַב
 3. וְיִשָּׁת אֶת בֶּן הַבֶּקֶר
 לִפְנֵי ה' וְזִכְרוּהוּ בִּן הַדָּם
 4. וְהָיָה הַבְּתוּלָה אֶת הָדָם
 וְרוּקְוָה אֶת הָדָם עַל
 הַמִּזְבֵּחַ כְּכִבֵּד אִשָּׁה פֹחַח
 אֶת מוֹעֵד: וְיִקְרָא אֶת
 5. וְהַקֶּרֶב וְהַבְּרִיעִים
 יִדְחֵץ בְּיָמֵהּ וְהַקֶּרֶב
 הַבְּתוּלָה אֶת הַבֶּן הַקֶּרֶב
 הַמִּזְבֵּחַ עֲלֶיהָ הוּא אִשָּׁה
 יִרְחַץ נִיחֹחַ לֵל:
 וְיִקְרָא אֶת יִג
 5. וְאִשָּׁה בִּי תִצָּא מִמֶּנּוּ
 שִׁבְכָת אֶל רֹדֶף וְרוּחַן בְּמִים
 כִּי עַל בְּשׁוֹר וְטֹמֵא עַד
 הַקֶּרֶב: וְיִקְרָא אֶת לִבֵּם
 6. אֶתֶּלֶא בְּשִׁטְמִים
 בְּבֵל הַשָּׁרָץ לִבֵּל הַנּוֹעַץ
 בְּכָדִם בְּמֹחֶם יִטְמָא עַד
 הַקֶּרֶב: וְיִקְרָא אֶת לֵא
 7. וְכִל אִשֶּׁר יִפֹּל עָלֶיהָ
 בְּכָדִם בְּמֹחֶם יִטְמָא מֶלֶךְ
 מִלֵּי עַל כִּי אֵל בְּגַד אֶת עוֹר
 זָרָא שֶׁקֶל לֵב אִשֶּׁר
 נִשְׁמָה מִלִּמְקָה הָדָם
 8. יִבְשִׁים יוּבָא וְטֹמֵא עַד
 תִּגְרֹב וְתוֹרֵר:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה צמים וכו'
לאו מים חיים בעו ומאי
צמים:

לעזי רע"י

לימג"א [לימצ"א].
חילזון.

רבינו חננאל

היינו דתן מעילות כהריון
תלויין בשערה. הדינן
דכתב רחמנא ונתת נפש
חתת נפש ואמור רבנן
ממון. עברדות זו הולכת
הדם. טהרות שיעורו
מקוה ולא כתב שיעורו
בתורה. ואשיעו חכמים
האם על אמה ברום של
אזן מ' סאה. טמאות
טומאת שרץ ששיעורו
חכמים בכעדרשה. ר' יוסי
אומר כונב הלטאה. ערו
בתו. מאנוסוהו דלא

דכל היכא דמנחה. אפילו מקמי הכי בדרשותיה מנחה הלכך כל כמה שנטלה לא שנייה מידי דמיפוק מידא דהקדש: שנוי שנייה. כשקבעה בצנין וקנייה בשנוי שמסתמה וקובעה: שהניחה ע"פ ארובה. לפקוק הארובה וכל שעה שירצה ונטלה ולא שנייה מידי: דדרבא.

בגזבר המסורות לו אבני בנין עסקינן דכ
היכא דמנחה ברשותא ידידיה מנחה אלא
מסיפא *כנאה בתוך ביתו הרי זה לא מעל
עד שידור תחתיה בשוה פרוטה מכדי שנויי
שנייה מה לי דר ומה לי לא דר היינו כהררין
התלוין בשערה ומאי קושיא דלמא לכדרב
דאמר רב ⁶ כגון שהניחה על פי ארובה אי דר
ביה אין לא דר ביה לא אלא לעולם כדרבא
ודקא קשיא לך מידי דהוה אמוציא מעות
הקדש לחולין התם מידע ידע דאיכא זווי
דהקדש איבעיא ליה לעיוני הכא מי ידע
היינו כהררין התלוין בשערה: מקרא מועט
והלכות מרובות: תנא נגעים ואהלות
מקרא מועט והלכות מרובות נגעים מקרא
מועט נגעים מקרא מרובה הוא אמר רב
פפא הכי קאמר נגעים מקרא מרובה והלכות
מועטות אהלות מקרא מועט והלכות מרובות
ומאי נפקא מינה אי מסתפקא לך מילתא
בנגעים עיין בקראי ואי מסתפקא לך מילתא
באהלות עיין במתניתין: דינן: מיכתב
כתיבין לא נצרכא אלא לכדרי דתניא
⁷ רבי אומר ¹ נפש תחת נפש ממון אתה אומר
ממון או אינו אלא נפש ממש נאמרה נתינה
למטה ונאמרה ² נתינה למעלה מה לחלן
ממון אף כאן ממון: עבודות: מיכתב
כתיבין לא נצרכא אלא להולכת הדם דתניא
³ והקריבו זו קבלת הדם ואפקה רחמנא
בלשון הולכה דכתיב ⁴ והקריב הכהן את
הכל והקטיר המזבחה ואמר מז ⁵ זו הולכת
אברים לכבש למימרא דהולכה לא תפקה
מכלל קבלה: מזהרות: מיכתב כתיבין לא
נצרכא אלא לשיעור מקוה דלא כתיבא
דתניא ⁶ ורחץ (את ⁷ בשרו) במים ⁸ במי
מקוה את כל בשרו ⁹ במים ¹⁰ שכל גופו עולה
בהן וכמה הן אמה על אמה ברום שלש
אמות ושיעורו חכמים מי מקוה ארבעים
סאה: טמאות: מיכתב כתיבין לא נצרכא
אלא לכעדרשה מן השרץ דלא כתיבא דתניא
¹¹ בהם יכול כבולן תלמוד לומר ¹² מהם יכול
במקצתן ת"ל בהם הלא כיצד עד שניגע
במקצתו שהוא ככולו ¹³ ושיעורו חכמים
ככעדרשה שכן חומט תחלתו בכעדרשה
רבי יוסי בר' יהודה אומר כזב הלשאה:
עריות: מיכתב כתיבין לא נצרכא ¹⁴
לבתו

מכר בעל הבית כו': היינו כהררין
התלוין בשערה. בסמיכה מועטת
מדמינן לה למוציא מעות הקדש
לחולין שהרי קרוב הוא לאונס
יותר מן השוגג: דינין מיכבד
כפינן. מפורשין יפה ומתניתין קטני
יש להן סמיכה משמע שאינן
מפורשין: לא נלררא כלל. כלומר
בהן דברים שאינן מפורשין בפירוש
כגון זה וכיוצא בה: דכתיב נפש
תחת נפש. אם אסון יהיה שמתה
האשה יתן ממון דמי האשה ליורשה
שאינ עליה חיוב מיתה שלא נתכוון
לה אלא לחברו נתכוון דכתיב וכי
ינצו אנשים יחדיו(י) קסבר רבי נתכוון
להרוג את זה והרג את זה פטור
ממיתה ומשלה ממות: נתינה
למעלה. לענין דמי וולדות כתיב
וגתן כפלילים (שמות כה): נתינה
למטה. ונתתה נפש תחת נפש ממון
ומאי נפש דמי הפנש: והקריבו זו
קבלה הדם. אע"פ שהוא לשון
הולכה אינה אלא קבלה שהרי לאחר
שחיטה נכתבה ואין הולכה אלא אם
כן קיבל הדם: והקריב הכהן והקריב
הכל. גבי אצרים כתיב והקריב
והכרעים ירחק צמים והקריב הכהן
את הכל והקטיר המזבחה: זו הולכה
אצרים לכבש. לזליה הקטרה כהדיא
כתיב בקרב והקטיר המזבחה: לא
ספקיה מכלל קבלה. לכל דבריה. ואע"ג
שהיא עבודה שאפשר לנטלה שאם רצה
שוחט בצד המזבח חורק היכא דלא
נצטלה עבודה היא ומפליין אבדי הקרבן
במצטלה וצריכה כהן וצד הכהונה
ופוסל בה אונן ויושב וערל: צמים.
נקודתו כפתח משמע מים המיוחדים
לאפוקי שאובין ומיהו מים חיים
לא לריך מדכתיב צב מים חיים
(ויקרא טו) מכלל דשאר עמאין לאו
מים חיים צעו (ה) ומיהו צמים צמים:
המיוחדין במקוה אע"פ שגן גשמים:
בסם. כל הנוגע בסם: מסם.
כל אשר יפול עליו מהם כמותם
יטמא(ה) חומט. אומר אני שהוא
מין שרץ שקורין לימג"א הגדל
בקליפה ההולכת ומעגלת תמיד כל
כמה שגדל ותחילת הניצור(ה) כקליפה
של עדשה היא: כוננו הלטאה. לפי
שמפרכסת לאחר שנחתמה והיינו
מקננו שהוא ככולו שיש בו חיות:
לכחו

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]